

[Udenrigsministeren.]

og partierne besked om de veje, regeringen vil følge.

Overfor dette vil jeg i tilslutning til statsministerens udtalelser for et øjeblik siden gerne sige, at regeringen som hidtil agter at drøfte foreliggende spørgsmål af betydning med det udenrigspolitiske nævn. Det havde statsministeren allerede erklæret i går. Men en detaljeret offentlig diskussion om veje og midler i udenrigspolitik finder — i modsætning til, hvad det ærede medlem hr. Knud Kristensen tror — mig bekendt ikke sted i noget land i verden, af den simple grund, at man derved ville modvirke sin egen hensigt, modvirke sine egne bestræbelser for at nå målet.

Jeg finder, at de to ærede medlemmers udtalelser er egnede til at fremkalde det helt meningsløse indtryk i offentligheden, at Danmark ingen udenrigspolitik har. Der har været perioder i vor levetid, hvor man med nogen ret kunne hævde noget sådant. Men at påstå det nu, som det jævnlige sker i dagblade, der står de to ærede medlemmer nær, er virkelig hen i vejret, og dette kan ikke være de ærede medlemmer ubekendt.

Finansministeren (H. C. Hansen): Det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft spurgte, om den nusiddende regering ville undlade at stille hindringer i vejen for den rentestigning, som det ærede medlem jo måtte betragte som naturlig. Jeg kan hertil svare, at vi fra vor side må se med bekymring på en rentestigning, som så langt fra at kunne betegnes som naturlig i høj grad baseres på indgreb fra statens side. Det kan jo ikke nægtes, at de nuværende kassebindingsregler har bidraget til den stigning i renteniveauet, som har fundet sted i den senere tid, fordi særlig Marshallhjælpens finansiering lægger så stort beslag på bankernes kassebeholdninger. Der kan vel heller ikke være noget mærkeligt i det hovedsynspunkt, at kassebindingsreglerne må indrettes efter den økonomiske situation her i landet. Ellers forstår jeg da slet ikke, hvorfor det ærede medlem og hans parti tvang nedsættelsen af disse bindinger igennem i 1947. Det må isøvrigt erindres, at der samtidig foregår en opslugning med et beløb svarende til Marshallhjælpen, der sættes på en særlig konto i nationalbanken. Så vidt jeg kan skønne, vil der i det kommende år blive stillet store krav til bankernes kassebeholdninger, og det må da være regeringens pligt og ret at overveje, om man ved udformningen af kassebindingsreglerne i 1949 skal lægge

større eller mindre vægt på dette forhold, som først har fået egentlig interesse i den senere tid. Jeg må altså mene, at det ikke kan være vor opgave at tilstræbe et højt renteniveau på basis af indgribende restriktioner, og det er mig stadig uforståeligt, at det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft som den stærke restriktionsbekæmper, han mener at være, vil hævde en rentestigningspolitik på basis af statslige restriktioner.

Det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft citerede med megen glæde i stemmen en udtalelse, som jeg havde fremsat på fællesorganisationens møde i september, hvori jeg havde påpeget, at der var visse grænser for, hvor stor nedsættelse af skatterne for de mindre indkomster der kunne finde sted ved flytning af en større del af skatterne til de store indkomster. Denne form for polemik skal jeg skænke det ærede medlem. Jeg kan ikke se, at det, at jeg har påpeget dette forhold, skulle være ensbetydende med, at jeg har sagt, at denne grænse var nået i dag. For mig er der ingen tvivl om, at det vil være muligt at lette skattebyrden for mellemstanden ved en forhøjelse af skatterne for de største indkomster, navnlig da såfremt skattefradragreglen ophæves.

Jeg hørte med interesse, at det ærede medlem og hans parti havde en så voldsom interesse for saneringen og dens fortsættelse. Mon ikke det ærede medlem skulle tale lidt med sine partifæller i Århus? De iscenesatte i går en stor aktion for tilbagebetaling af erlagte skatter for indeværende år, og de bryder sig altså fejl om enhver form for sanering. Der er så megen snak og så lidt realitet i de herrers tale. Men foreløbig kan det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft altså tale med sine partifæller i Århus. Det synes mig vigtigere end højtidelige deklarationer her i tinget.

Det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen mente, at jeg ikke havde imødegået hans bemærkninger vedrørende indkomstudjævning her i landet. Hertil må jeg for det første sige, at når det ærede medlem ser væk fra en væsentlig del af de bemærkninger, jeg gjorde, kan han jo sagtens hævde, at han ikke har fået noget svar. Det ærede medlem gentog nu, at det er i lavkonjunkturer, at han vil foretage indkomstudjævning. Jeg kunne ikke få andet ud af det ærede medlems bemærkninger, end at det, han kalder indkomstudjævning, blot betyder, at man i lavkonjunkturerne skal foretage sådanne foranstaltninger, at de mindre indtægter beskyttes mod tab ved arbejdsløshed, men dette kalder jeg ikke indkomstudjævning. Ved en sådan må man forstå en varig for-